

ת"פ 22172/09/13 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד מ א ק

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 22172-09-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' א ק

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
	ע"י ב"כ עו"ד דואק
	נגד
מ א ק	
ע"י ב"כ עו"ד נודל	הנאשמת

גזר דין

הנאשמת, כבת 50, הורשעה על פי הודאתה, בעבירה של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי תיאור העובדות, הנאשמת היתה עובדת משק הבית של המתלוננת. ביום 21.12.12, בעת שעבדה במקום, לקחה הנאשמת שרשרת זהב וטבעת זהב עם יהלומים, השייכים למתלוננת, אשר ערכם עולה על 1,000 ₪.

בין הצדדים לא גובש הסדר לעניין העונש, אך הוסכם שיינתן תסקיר.

כפי שיתברר להלן, עיקר המחלוקת בין הצדדים נוגע לשאלת הפעלתו של מאסר על תנאי בן 10 חודשים התלוי נגד הנאשמת.

תסקירי שרות המבחן

מאז ניתנה הכרעת הדין ביום 9.7.14, נדחו הדיונים מספר פעמים, בשל הצורך בקבלת תסקירים משלימים. מורכבות מצבה של הנאשמת הלכה והתבררה, נוכח קשיים קוגניטיביים שעלו, כפי שיפורט להלן.

התסקיר הראשון מיום 25.12.14 מתאר כי הנאשמת עלתה מארצות חבר העמים, אם לשני ילדים בוגרים ועובדת באופן בלתי יציב בחברת ניקיון. הנאשמת תיארה קשיים בזיכרון והופנתה לבדיקות. התסקיר מפרט את קורות חי הנאשמת, שחוותה טרגדיות של ממש. אמה נרצחה בהיותה פעוטה, לאחר מכן חוותה התעללות מצד בת זוגו השנייה של אביה, על כן הוצאה לפנימיה ונותק הקשר בינה לבין אביה ואחיה. לאחר נישואיה סבלה אלימות פיסית מתמשכת מצד בעלה, לרקע שימוש באלכוהול. הנאשמת חוותה בדידות ונטישה במהלך חייה, ושרויה כיום במצב פאסיבי ונעדר מוטיבציה לשינוי. מצבה הרגשי ירוד. בהתייחס לעבירה, הנאשמת התקשתה לתאר את הנסיבות וטענה לקשיי זיכרון, אך הביעה נכונות לטיפול במצבה הרגשי והבריאותי. ההתרשמות היא מהעדר גורמי תמיכה. בסיכום, הומלץ על דחייה לצורך שילוב הנאשמת בטיפול לצורך הפחתת הסיכון.

התסקיר השני מיום 25.3.15 נכתב כי הנאשמת התמקדה בקשייה הכלכליים ועלה כי אינה פנויה לטיפול בעצמה. כמו כן, שב ועלה הקושי להתייחס לעבירה בשל קשיי זיכרון. נמסר כי הנאשמת זומנה לבדיקה במרכז לבריאות הנפש ולכן נתבקשה דחייה.

התסקיר השלישי הוגש ביום 25.6.15. נכתב כי נתקבלו תוצאות הבדיקות שנערכו לנאשמת, מהן עולה כי לא אותרה סיבה קונקרטית לבעיה אורגנית בזיכרון, התרשמו מאפקט דיספורי, אך שללו הפרעות בתפיסה ובשיפוט. בנוסף, נכתב כי הנאשמת שיתפה פעולה באופן חלקי בלבד. שירות המבחן התרשם מקושי בוויסות ומצב רגשי ירוד, ולצד זה הנאשמת פאסיבית ושוללת צורך בטיפול, לפיכך קיים סיכון להישנות עבירות רכוש. השרות נמנע מהמלצה שיקומית.

ביום 20.9.16 הוגש תסקיר רביעי, בו נכתב כי הנאשמת עברה אבחון קוגניטיבי ממושך, ועלו קשיים להיזכר בתשובות גם לשאלות פשוטות. ההתרשמות היא מירידה במצב רוחה ברמה בינונית גבוהה, וכן עלו תכנים אובדניים. בבדיקות נוספות עלה קושי נירולוגי-קוגניטיבי, ונדרשות בדיקות נוספות. שירות המבחן מתאר כי הנאשמת החלה בתהליך בדיקות משמעותי לצורך עריכת שינוי בחייה והביעה תסכול נוכח קשייה לתפקד באופן נורמטיבי. הנאשמת החלה בטיפול תרופתי. נכתב כי כיום, בשונה מבעבר, הנאשמת נוקטת פעולות אקטיביות לשינוי ולא נפתחו נגדה תיקים נוספים מאז ביצוע העבירה, לפיכך הומלץ להטיל צו מבחן ולהאריך את המאסר על תנאי.

בדיון מיום 26.9.16 הודיעו ב"כ הצדדים כי גובש הסדר עונשי לפיו ככל שיוגש תסקיר שידבר על טיפול מפחית מסוכנות, יוארך המאסר על תנאי, וכן יוטל פיצוי בסך 3,000 ₪, מאסר על תנאי ושל"צ בהיקף 50 שעות. לפיכך נדחה הדיון פעם נוספת.

ביום 16.3.17 הוגש התסקיר האחרון. נכתב כי במהלך תקופת הדחייה הנאשמת פנתה למעבדת שינה ונמצא כי היא סובלת מתסמונת דום נשימה בשינה. הנאשמת ממשיכה ליטול את הטיפול התרופתי, אך עדיין סובלת מבעיות זיכרון הפוגעות בתפקוד. נכתב כי היא מצליחה לשמור על יציבות בעבודתה כבר שנתיים וחצי, למרות בעיותיה. לאור שיתוף הפעולה שלה עם שירות המבחן וההתייצבות המסוימת במצבה, הומלץ לתמוך בשיקומה על ידי הטלת צו מבחן ולהאריך את המאסר על תנאי.

טיעוני הצדדים

המתלוננת הגיעה לבית המשפט וביקשה לומר את דברה. נוכח גילה המופלג (כבת 90) וטרחתה, מצאתי לנכון לאפשר לה זאת. בדבריה תיארה את אמונה הרב בנאשמת, ואת שברונה לאחר הגניבה. המתלוננת העידה כי הנאשמת השיבה לה למחרת הגניבה שרשרת, אך לא השיבה לה תכשיטים אחרים שנגנבה. אציין כי לפי עדות המתלוננת נגנבו ממנה תכשיטים אחרים, שלא נזכרו כלל בכתב האישום, ויש להניח כי אין קשר בין גניבתם לבין הנאשמת, שהרי על פי כתב האישום המדובר בשרשרת וטבעת בלבד.

התביעה טענה כי לא הוגש תסקיר העומד בתנאי ההסדר שהוצג, כיוון שהנאשמת לא עברה טיפול, על כן לא ראתה התביעה העצמה כמחויבת בהסדר הטיעון. התביעה עתרה להטלת עונש של מאסר, לרבות הפעלת התנאי, והפנתה לחומרת העבירה ולפגיעה הקשה באמון המתלוננת שהיא קשישה שפתחה את ביתה בפני הנאשמת. התכשיטים שנגנבו היו בעלי ערך רב עבור המתלוננת והיא מסרה כי המשיכה לשלם עבורם גם לאחר שנגנבו. נטען כי הנאשמת כבר ביצעה עבירה דומה בעבר, בנסיבות הקשורות בעבודתה במשק בית, ונדונה למאסר בעבודות שרות. לדעת התביעה המתחם ההולם נע בין עבודות שרות ל-24 חודשי מאסר בפועל. בענייננו, סבורה התביעה כי לא הובאו נימוקים מיוחדים

המצדיקים הארכת התנאי, על כן יש להפעילו ולגזור מאסר במצטבר לו, כך שהנאשמת תישא 12 חודשי מאסר בפועל. התביעה הפנתה לפסיקה.

ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת עמדה בקשר עם שרות המבחן, ופעלה לבירור מעמיק של בעיותיה הקוגניטיביות מהן היא סובלת גם כיום. אמנם הנאשמת זקוקה להמשך בירור וטיפול אך לצורך כך, יוטל עליה צו מבחן. נטען כי העובדה שהנאשמת עובדת באופן מסודר מלמדת על שיקום והפחתת הסיכון. ב"כ הנאשמת הפנה לכך שהרשעתה הקודמת היתה לפני כ-7 שנים, בגין עבירה מלפני 11 שנים, לפיכך אין הצדקה לעתירת התביעה להפעלת התנאי כיום.

הנאשמת בדברה האחרון הביע צער על העבירה אך הוסיפה כי אינה זוכרת.

מתחם העונש ההולם

העבירה של גניבה בידי עובד, נועדה להגן על האינטרס של שמירת רכוש המעביד, מפני שליחת יד מצד עובדיו שהם בעלי גישה ישירה ונוחה אליו. המחוקק ראה לנכון להחמיר בעונשו של עובד אשר שלח יד ברכוש מעבידו, הרבה מעבר לעונשו של הגונב מחברו סתם, זאת בשל הציפייה ליחסי האמון בין מעביד לעובדו, שהם תנאי לקיום יחסי עבודה תקינים ולהתנהלות תקינה של המשק כולו.

במקרים בהם נעברה העבירה של גניבה בידי עובד בנסיבות חמורות, בהיקף נרחב או על פני תקופה, הוטלו עונשי מאסר משמעותיים. כך הדבר במספר גזרי דין שביניהם אלה אשר אליהם מפנה התביעה (רע"פ 8630/11 שפיגלר נ' מד"י (14.11.11); רע"פ 3153/10 שבתשולי נ' מד"י (29.4.10); רע"פ 5540/15 גאוי נ' מד"י (24.8.15); בע"פ (חי') 59265-01-15 מד"י נ' רוקן (16.4.15).

לצד אלה, שעה שמדובר בנסיבות מינוריות יותר, נמנעים בתי המשפט מהטלת מאסרים בפועל:

ברע"פ 2709/10 אבו עייש נ' מד"י (13.4.10) הורשע הנאשם, רוקח במקצועו, בגניבה של תרופות משירותי בריאות כללית ומכירתן לאחר. שווי הגניבה- 3704 ₪. באירוע נוסף, נטל 50 סוגי תרופות בשווי 4666 ₪ ומסרן לבן משפחתו שמכר אותן. תסקיר שהוגש המליץ להימנע מהרשעה ולהטיל של"צ, אך בית המשפט הרשיע והטיל 5 חודשי מאסר בעבודות שרות וקנס, תוך הדגשת החומרה היתרה שבעבירות, לרבות סיכון החיים הטמון בהפצת התרופות ללא פיקוח. ערעורו נדחה בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט העליון, למרות היעדר עבר פלילי.

בעפ"ג 23387-12-13 אסרף נ' מד"י (11.2.14) הורשע הנאשם בעבירה של גניבה בידי מורשה, בכך שבהיותו בודק בטחוני בנתב"ג, גנב טלפון סלולארי של נוסעת שעברה אצלו בידוק. בית המשפט לא אימץ המלצת התסקיר והטיל 5 חודשי מאסר על תנאי. בשל הפרת אמון הציבור הטמונה בעבירה ומאחר שלא הוכחה פגיעה קונקרטית בעבודתו כתוצאה מן ההרשעה, נדחה ערעורו.

בת.פ 1037/08 מד"י נ' פרנקל (7.2.11), הורשע הנאשם בגניבה של סולר ממעבידו, ומכירתו תמורת 150 ₪. הנאשם הוא בעל עבר פלילי משמעותי. בית המשפט הטיל עליו מאסר על תנאי וקנס.

בת.פ 31945-01-10 מד"י נ' גבר (8.9.11) גנבה הנאשמת סכום של 4300 ₪ מקופה במקום עבודתה בחנות שבה עבדה כמנקה. לנאשמת הרשעה קודמת. שרות המבחן התרשם כי האירוע חריג ואינו מאפיין את אורח חייה. לפיכך הוטלו מאסר על תנאי והתחייבות.

בת.פ 3269/09 מד"י נ' סאבא (27.3.11) הורשע הנאשם בגניבה של מוצרי מזון ממרכול בו עבד, בשווי 4000 ₪. הנאשם בעל הרשעה קודמת בעבירות מין, נתון לצו פיקוח ועל כן אינו כשיר לריצוי מאסר בעבודות שרות. בית המשפט הטיל מאסר על תנאי וקנס.

בת.פ 48186-12-12 מד"י נ' קנפו (29.9.13) הורשע הנאשם בגניבת רהיטים מחנות בה עבד ומכירתם תמורת 30,000 ₪. לאחר מתן תסקיר ובשים לב להיעדר עבר פלילי, הוטלו עליו מאסר על תנאי, קנס, פיצוי והתחייבות.

ברע"פ 5471/15 לסטר נ' מד"י (19.8.15) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם, אשר הורשע בגניבה ממעביד בסכום של 80,600 ₪. הנאשם הוביל את הסחורה לשם מכירתה לאחר, אך נתפס. בית המשפט הטיל עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שרות וכן קנס בסל 24,000 ₪.

בעפ"ג 598-11-14 קעדאן נ' מד"י (6.3.14) הורשע הנאשם בגניבה מסניף החברה בה עבד, בסכום של 85,000 ₪. בבית משפט קמא הוטל מאסר למשך 10 חודשים, וכן קנס בסך 5,000 ₪, ופיצוי בסכום הגניבה במלואו. בערכאת הערעור נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר ועד 24 חודשי מאסר. לאחר שהנאשם שילם את כל סכום הפיצוי, הוקל העונש ל-6 חודשי עבודות שרות.

בע"פ (י-ם) 9725-02-14 קורסיה נ' מד"י (6.3.14) הורשעה הנאשמת בכך שבהיותה פקידה בלשכת במסחר, הפקידה בחשבון הלשכה רק חלק מן הסכומים שקיבלה, וששללה לכיסה את יתר הסכומים, בסך 66,500 ₪. לאחר שנתגלתה העבירה, השיבה סך 30,000 ₪. לנאשמת אין כל עבר פלילי וניתן בעניינה תסקיר ממנו עלה כי מאז שינתה דרכה וסיימה לימודים גבוהים. בבית המשפט קמא הוטלו 50 ימי מאסר בעבודות שרות. הערעור נדחה.

בעפ"ג 6567-03-15 קיוורקיאן נ' מד"י (24.8.15) הורשע הנאשם בכך שבעת עבודתו בבנק הדואר, זייף חתימות על גבי טופסי משיכת מזומנים ונטל מחשבונות של 2 לקוחות 3,800 ₪. בנוסף, גנב 520 דולר. בבית משפט קמא נדחתה בקשת הנאשם להימנע מהרשעה והוטלו מאסר על תנאי, של"צ והתחייבות. בערכאת הערעור נדחתה הבקשה לביטול ההרשעה ונקבע כי חומרת העבירות אינה מאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי. כמו כן, נקבע כי מתחם שהרף התחתון שלו הוא של"צ, נוטה לקולא.

בעפ"ג 9046-09-15 אגבריה נ' מד"י (19.11.15) הורשעה הנאשמת בגניבה מקופת בית הספר שבו עבדה, בסכום של 310,000 ₪, תוך זיוף חשבוניות לספקים. בית המשפט קמא הטיל מאסר בעבודות שרות. בערכאת הערעור נדחתה עתירת הנאשמת להימנע מהרשעה, ונקבע כי האינטרס הציבורי אינו מאפשר זאת, למרות העדר עבר פלילי, ולמרות שהנאשמת פיצתה את המעסיק, והיא מתכוונת להתקבל כחברה בלשכת עורכי הדין.

ניתן לראות גם: ת.פ 6716-08-14 מד"י נ' ברוך (18.1.16); ת.פ 26825-09-14 מד"י נ' עוזרי (10.9.15); ת.פ 35804-01-15 מד"י נ' אהרון (3.3.16); ת.פ 8468-12-13 מד"י נ' סרדס (16.3.16); ת.פ 49452-05-13 מד"י נ' פפיאשווילי (7.9.15); ת.פ 4441-07-12 מד"י נ' פדידה (4.2.15); ת.פ 8204-10-13 מד"י נ' וגנוב (21.1.15); ת.פ 35779-02-15 מד"י נ' הרשקוביץ (17.11.14); ת.פ 55418-10-10 מד"י נ' גל (7.12.14)

בענייננו, הנאשמת ניצלה את אמונה של מעסיקה קשישה, וגנבה מביתה שני תכשיטים שהיו בעלי ערך עבורה. בכך יש חומרה יתרה, הן מן הבחינה של פגיעת הנאשמת באמון, והן מבחינת הפגיעה באדם מופלג בגילו, על ידי נטילת חפצים בעלי ערך עבורו.

מצד שני, יש לשים לב לכך שעל פי עדות המתלוננת, הנאשמת השיבה לה את השרשרת, כך שהנזק שנגרם בפועל, הוא בשל גניבת הטבעת בלבד. בנוסף, לצד העובדה שהנאשמת הודתה בעבירה, לא הובאו ראיות לעניין שווי התכשיטים, על כן יש להניח לטובת הנאשמת כי לא היה מדובר בתכשיטים בעלי ערך רב מאד. בהקשר זה אציין כי אינני מעלימה עין ממצוקת המתלוננת שניתן לה ביטוי בעדותה, אך יש לשים לב לכך שלדבריה נגבו ממנה תכשיטים רבים, והתקבל הרושם שהיא מייחסת את גניבת כולם לנאשמת, ללא בסיס.

הנאשמת חזרה והעידה בפניי כי אינה זוכרת את האירוע, בשל קשיי זיכרון מהם היא סובלת, לפיכך לא ניתן היה ללמוד מפיה על התייחסותה למעשה ונסיבותיו, אך היא הביעה צער פעם אחר פעם.

במכלול הנסיבות ובהתאם למדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין ענישה הצופה פני עתיד בצירוף פיצוי הולם, ועד מאסר בפועל למשך מספר חודשים.

העונש המתאים לנאשמת

הנאשמת אינה צעירה בגילה.

במהלך המשפט ניתן היה להתרשם כי המדובר באשה פשוטה שדוק של עצבות משוך עליה, והיא אינה נחלצת להגנת עניינה באופן נמרץ. במהלך הדיונים ישבה בשתיקה, והתקבל הרושם של השלמה פאסיבית עם מצבה.

הנאשמת נושאת על שכמה הרשעה קודמת, מת.פ 4287-07-09 (שלום רמלה), אז הורשעה בעבירת גניבה, בכך שבשני אירועים משנת 2006, גנבה תכשיטים מביתם של מעסיקה בעבודות משק בית. באחד האירועים מכרה את התכשיטים תמורת 500 ₪. באותו עניין הורשעה על פי הודאתה וביום 11.11.10 נגזרו עליה 3 חודשי מאסר בעבודות שרות, 10 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי וצו מבחן.

את העבירה שבפניי ביצעה הנאשמת בשנת 2012, כך שהמאסר על תנאי הוא בר הפעלה כיום.

עברה של הנאשמת יילקח בחשבון לחומרא.

במהלך המשפט עלה כי הנאשמת מתמודדת בחייה עם קשיים גדולים, במספר מישורים. הנאשמת חוותה טרגדיות וקשיים מאז ילדותה, עת התייתמה מאמה בנסיבות קשות, ולאחר מכן הופרדה ממשפחתה. בהמשך סבלה מאלומות קשה ומתמשכת מצד בן זוגה.

רק במהלך המשפט הצליחה הנאשמת להביא עצמה להתעוררות לטיפול במצבה האישי, לאחר שעל פני שנים התמודדה עם קושי קוגניטיבי ובעיות זיכרון. הנאשמת פנתה לבדיקות ואבחון, נמצאו בעיות שתועדו, והיא החלה ליטול טיפול תרופתי הרגעתי.

בתסקירי שרות המבחן נכתב באופן עקבי כי הנאשמת משתפת פעולה, משקיעה מאמצים בקידום מצבה הרפואי, ואף נטלה אחריות על העבירה והביעה צער, אף כי אינה זוכרת את המקרה, בשל בעיות הזיכרון.

לאור התרשמותי מדמותה של הנאשמת, באתי לידי מסקנה שלא יהא זה מידתי להטיל עליה עונש של מאסר בפועל, בנסיבות שבהן הטלת מאסר פירושה שליחתה אל מאחורי סורג ובריק לפרק זמן ממושך של 10 חודשים לכל הפחות.

מסקנתי זו מבוססת על שילובם הנימוקים הבאים:

א. המדובר בעבירת גניבה ממעביד שאינה בשווי רב, ולא היתה מתמשכת או מתוכננת, אלא בוצעה באופן ספונטאני, וחלק מן התכשיטים אף הושב למתלוננת. מן הסקירה שהבאתי לעיל עולה בבירור כי שעה שהמדובר בעבירה בהיקף מצומצם יחסית, נמנעים בתי המשפט מהטלת מאסר בפועל ומסתפקים בענישה הצופה פני עתיד, בצירוף רכיבים כספיים.

ב. מאז ביצוע העבירה חלפו למעלה מ-4 שנים, בהן לא בוצעו עבירות כלשהן. בנוסף, המאסר על תנאי הוטל לפני כ-7 שנים, בגין עבירה שבוצעה לפני 11 שנים.

ג. הנאשמת עושה מאמץ כן לשקם עצמה, אך מתמודדת עם קושי קוגניטיבי. לאור נסיבותיה ממליץ שרות המבחן להימנע משליחתה למאסר, ולהטיל עליה צו של"צ.

ד. בעצם, עמדת התביעה לפיה אינה מחויבת בהסדר הטיעון, אינה נקייה מקשיים. בעת הצגת ההסדר, מסרה התביעה שתנאי לו הוא כי ינתן תסקיר "שידבר על טיפול מפחית מסוכנות" (עמ' 12 ש' 11 לפרוטוקול), ולא נכתב כי התנאי הוא שהנאשמת כבר תהיה לאחר אותו טיפול. אמנם ב"כ הנאשמת בחר שלא לטעון כנגד התנעירות התביעה מן ההסדר באופן מפורש, אך עמדתו היא שהתסקיר ממלא אחר דרישת התביעה בעת הצגת ההסדר, בכך שהנאשמת משתפת פעולה עם שרות המבחן ואף הומלץ על צו מבחן שמהותו טיפולית מובהקת.

צודקת התביעה בטענתה כי למעשה לא ניתן לומר שהנאשמת השלימה תכנית טיפולית, אך יש לקחת בחשבון את קשייה. בזהירות רבה, אעיר כי בעניינה של הנאשמת שהיא בגיל הבוגר, אשר מתמודדת עם קשיים משמעותיים בחייה, ואשר ניתן להתרשם כי אינה בעלת כישורי חיים ברמה גבוהה, קשה לצפות שתצליח לרתום עצמה לתהליכי טיפול נמרצים ו"משני חיים", ויש לעודד אותה במאמציה לשיפור מצבה, מה שלבטח יפחית את הסיכון.

אני סבורה שהטלת צו מבחן טיפולי כפי שהומלץ על ידי שרות המבחן, יהא בה כדי לספק מענה לצורך בטיפול לשם הפחתת הסיכון, זאת בשים לב לעובדה שלא בוצעו כל עבירות בשנים האחרונות.

לדעתי, את האינטרס בהרתעת הנאשמת ניתן יהיה להשיג על ידי הטלת רכיבי ענישה כספיים.

סוף דבר

אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. יוארך בשנתיים המאסר על תנאי בן 10 חודשים שהוטל בת.פ. 4287-07-09.

ב. קנס כספי בסך 3,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-6 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.12.17 ובכל 1 לחודש עוקב.

ג. פיצוי למתלוננת בסך 6,000 ₪. הפיצוי יופקד ב-6 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.5.17 ובכל 1 לחודש עוקב.

ד. צו מבחן לשנה.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, ז' ניסן תשע"ז, 03 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.